

LỜI YÊU-CẦU CỦA MỘT
ĐOÀN-THỂ THANH-NIÊN TĂNG-GIÀ

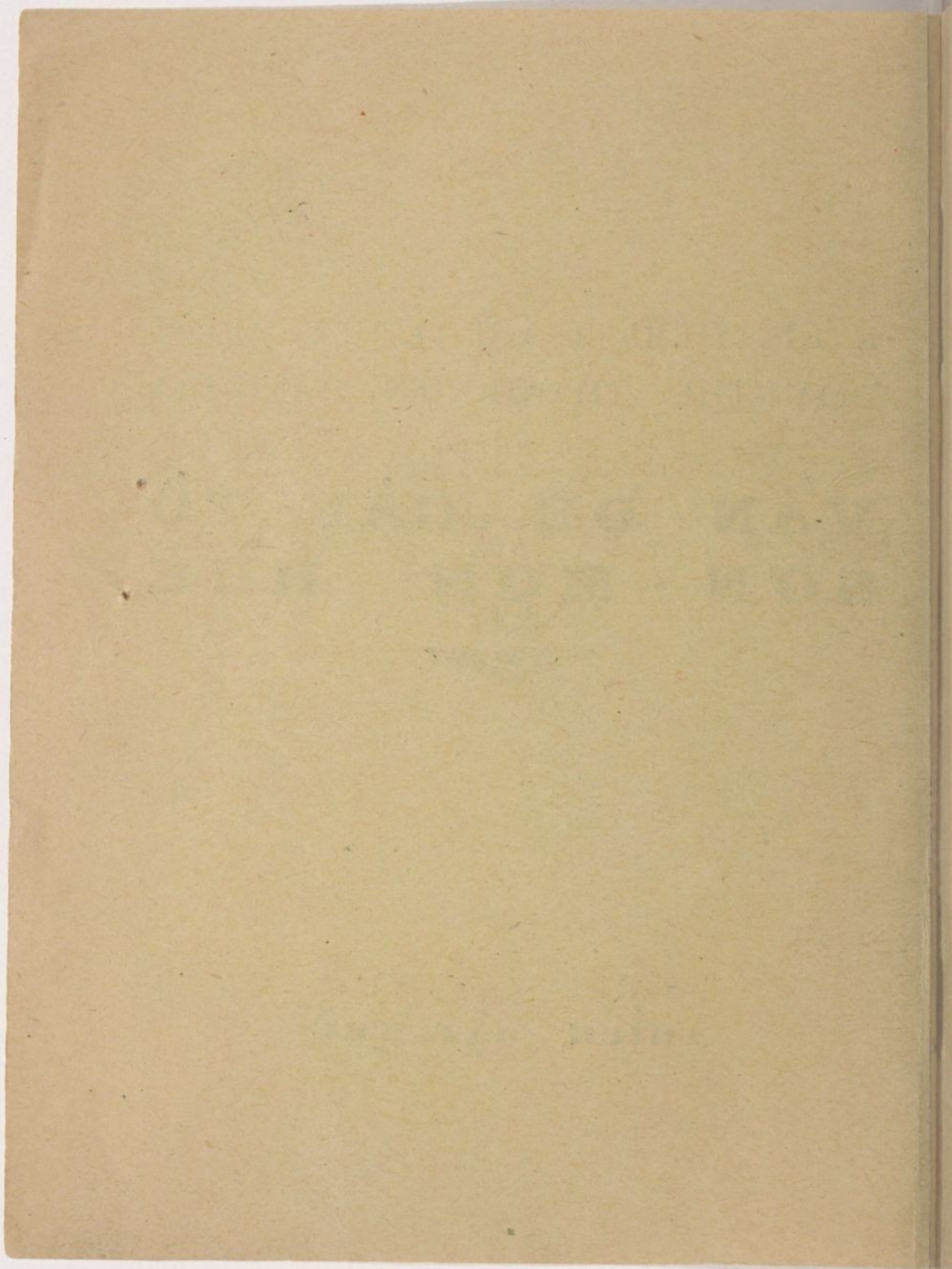
VỀ

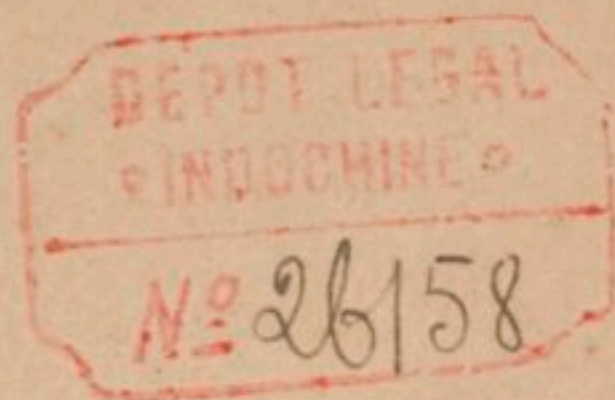
VẤN - ĐỀ   CÁI - TỎ
SƠN - MÔN   HƯẾ

THÍCH MẬT - THỂ

16° Indoch. Piece
1417

LỜI YÊU-CẦU CỦA MỘT
ĐOÀN-THỂ THANH-NIÊN TĂNG-GIÀ
VỀ

VẤN - ĐỀ   CÁI - TỎ
SƠN - MÔN   HƯẾ

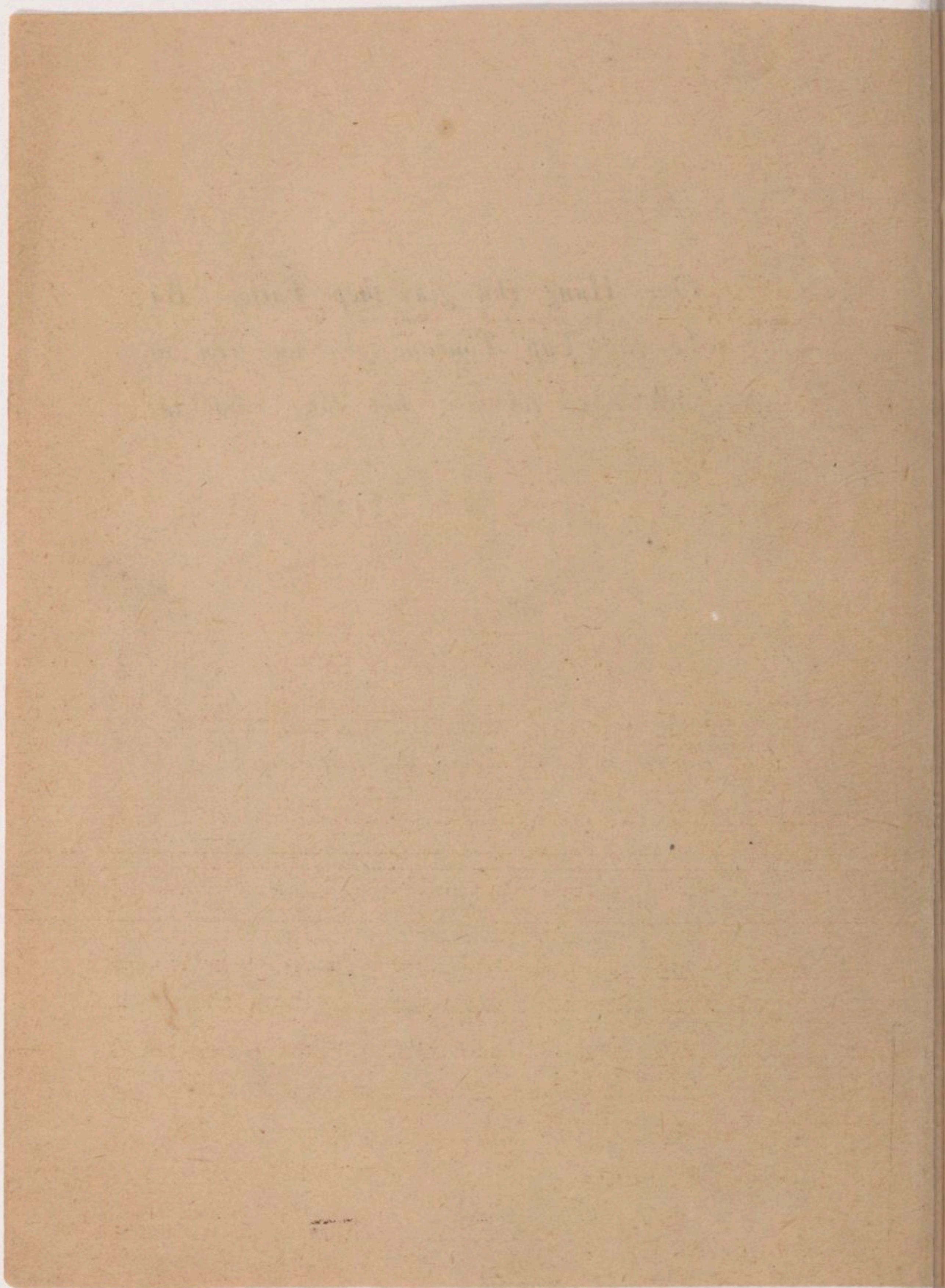

THÍCH MẬT-THỂ

THAM KHẢO SÁCH XƯA

WÂN - BI - CÀI - TỒ
SỐ M - MÔ M - MÔ B

Ông Hùng chủ giấy-thếp Faifoo. Bà
Lê-văn-Tập Tourane cho tôi tiền in
sách này, tôi xin hết lòng cảm tạ.

LỜI YÊU-CẦU

CỦA

MỘT ĐOÀN-THỂ THANH-NIÊN TĂNG-GIÀ

VỀ

VẤN-ĐỀ CẢI-TỔ SƠN-MÔN HUẾ

1) LỜI PHÁT-HỌA

Ta thử để mắt ngó sâu vào hiện-trạng của Sơn-môn Huế — đây tôi chỉ nói Sơn-môn Huế — ta liền thấy ngay : Ngót một trăm cảnh chùa (tôi muốn nói những chùa đã vào sổ Chư-sơn) bản không thành một đoàn thể có tổ chức hệ-thống gì cả.

Những chốn tồ-đình to lớn đại-biểu cho Sơn-môn cũng như những chùa nhỏ hẹp. — Trong mỗi chùa lủi thủi một ông thầy vài ba ông điệu, ngày hai buổi gõ mõ tụng kinh, nghêu ngao trước Phật-điện, thỉnh-thoảng lại có một vài người bôn đạo lui tới, cúng-cấp lao-xao, thôi, chừng ấy thôi ! Ngoài

ra chơn-lý của Phật-giáo ở đâu ? Ôi ! không thấy !
 Tinh thần văn-hóa của Phật-giáo ở đâu ? Ôi ! tuyệt
 nhiên không có !

Nếu có nhà trí-thức nào hoặc khách du-lich đâu
 đên, muốn tìm nơi danh-lam thắng-tích, trước là
 viếng cảnh mua vui, sau để xem tinh-thần nhân-
 tâm của tin-đồ đã đem dùng phụng-sự một tôn-
 giáo, thấy đều thất-vọng ! Nếu có người hữu-tâm
 muốn tìm một chơn-lý sáng-suốt, cao-thượng, để
 nuôi dưỡng tinh-thần, hoặc có người hữu-tâm vi
 thể-đạo, muốn tìm một giáo-lý toàn thiện để đem
 dùng cải-lương phong-tục văn-hóa nước nhà, nhìn
 vào hiện-trạng Phật-giáo lại càng thất-vọng hơn
 nữa !

Ôi ! hủ-tệ quá đi thôi !

Nay tôi không muốn vẽ lại những cảnh hưng-
 vong của quá-khứ, nghĩa là tôi muốn nói : chính
 thời đại bây giờ sóng trào lưu mỗi ngày mỗi cuộn
 cuộn, xô sát, nhân-tâm đã chia theo làn sóng ấy mà
 thay đổi khác nhiều, trình độ trí-thức của quốc-
 dân cũng đã tiến-hóa lên nhiều, mà tinh-thần đạo-
 đức của nhơn-loại cũng đã sa-sút quá nhiều ; vậy
 trong thời đại này là thời đại mà những người có

trách-nhiệm hoằng pháp lợi sanh, cứu nhân độ thế, không phải ngồi yên mà được. Thế mà các ngài trong Sơn-môn vẫn thấy ngồi yên hưởng thái bình, các bậc trung thanh-niên tăng-già có trí-thức vẫn thấy sung sướng tự hào, chỉ biết vui với cảnh riêng mình mà không có một niệm gì lo cho đạo, đau đớn vì đạo, cho đến hy sinh vì đạo.

Ôi ! trách-nhiệm gánh-vác Phật-pháp của các ngài ở đâu ? chí khí của thanh-niên tăng-già ở đâu ? Nếu hiện giờ các ngài không nhìn thấy sự khuyết-điểm, không chịu tìm phương pháp để bổ-cứu thì Phật-pháp tương lai e khó mà duy-tri được.

2) NHỮNG KHUYẾT ĐIỂM LỚN CỦA SƠN-MÔN HIỆN THỜI

Phàm muốn cải-tổ một việc gì, tất nhiên, trước hết ta phải nhận rõ trào-lưu của thời-đại nó đã xoay-chuyển thế nào, trong đó, công việc hay đoàn-thể của ta đối với thời-đại ấy có những khuyết điểm gì ? Sự khuyết điểm ấy có cần đến việc cải-tổ không ? Nếu không cần phải cải-tổ thì công việc và đoàn-thể của ta, có thể đứng vững với thời đại ấy không ?

Về thời đại, như trên tôi đã nói, trào lưu ngày nay đã thay đổi khác hẳn, nhân-tâm trí-thức đã tiến hóa lên nhiều, người ta không còn xu hướng theo chế độ củ-kỹ mục-nát, không còn xu hướng theo chủ nghĩa tiêu-cực, yếm-thế nữa, nghĩa là nhân-tâm đã biết theo con đường mới, biết trọng văn-hóa cải-cách, biết chuộng tinh thần tích-cực hoạt-động. Vậy thời đại bây giờ chính là thời-đại đã khiêu-kích yêu cầu mọi đều mà ta cần phải cải-tổ. Nếu ta cứ chấp cái tánh cổ hủ sẵn có của Sơn-môn mà không chịu cải tổ cho hiệp với thời-đại văn-hóa, thì tôi tưởng thời-đại nó sẽ xoay chuyển làm cho Sơn-môn tăng-đồ đến phải điêu-đứng, sự phá hoại nó sẽ đưa đến liền-liền, không thể nào ngăn cấm được.

Còn nói về sự khuyết-điểm, đoạn trên tôi đã phát qua, song ở đây cần phải phóng-đại thêm, hẳn giúp về phần nhận-thức bằng sự sát-thật.

Về sự khuyết-điểm của Sơn-môn hiện-thời đại-khái có thể chia ra làm mấy điều như dưới đây :

A. — **Sự khuyết-điểm về tinh-thần văn-hóa.** — Trong tam-tạng kinh-điển của Phật-giáo chứa đầy lý-nghĩa cao-xa mẫu-nhiệm, thật là một kho văn-

hóa rất giàu-có dồi-dào, có thể đem kho văn-hóa ấy mà vận-dụng ra ở đời để cải thiện nhân-tâm, giúp cho sự tiến-hóa của nhân-quần xã-hội thì quý hóa có gì bằng! Nhưng tiếc thay! thứ văn-hóa ấy từ hồi nào đến giờ ta không được thấy nó thật hiện ra nơi xã-hội An-nam ta hồi nào cả. Chính như ngày nay nó vẫn còn ẩn-khuất dấu trong những quyển kinh cũ-kỹ, người đời khó mà trông thấy đặng!

Ta hãy xem các nước như : Tây-tạng, Nhật-bản, Trung-quốc v.v..., tín-đồ nước nào cũng có kiến-thiết những cơ-quan về văn-hóa như báo-chí, thư-viện v.v..., để kiết-tụ tinh-thần của Phật-giáo, làm nơi] tiêu-biểu và cơ-quan truyền-bá của một nền giáo-lý mà người đời phải công nhận là cao-thượng mẫu-nhiệm, toàn thiện toàn mỹ, rất bổ-ích cho nhơn sanh. Mà thật vậy, nhơn dân các nước nhờ đó mà được ảnh-hưởng tốt về tinh-thần văn-hóa không thể nói được. Còn Phật-giáo ở nước ta, thời xưa, các vị tiên-bối ta vẫn thiên trọng về Tâm-tôn mà lãng bỏ văn-tự học-thuật, nên trên lịch-sử ta ít thấy có một tia sáng nào về cơ-quan văn-hóa dọi lên cả! Đó là một khuyết-điểm lớn mà ngày nay chúng ta cần phải bổ-cứu.

B. — **Sự khuyết-diêm về giáo-dục.** — Nhân trí mà được mỗ-mang, và biết thờ-phụng những ý-chí cao-thượng, phần nhiều là nhờ ở sự giáo-dục chơn-chánh, thiện-mỹ. Nên các nước — trừ những nước bán-khai — nước nào cũng đều chú trọng về vấn-đề giáo-dục một cách đặc-biệt. Thi trong một tôn-giáo cũng vậy, về cái học đã khác với cái học thế-gian, lẽ tất-nhiên trong tôn-giáo cũng cần phải lập riêng một nền giáo-dục để huấn-luyện nhân-tài, nâng cao trình-độ trí-thức của tăng-đồ, tín-đồ, đặng dễ về phần nhận thức chơn-lý. Nếu một tôn-giáo mà không tổ-chức thành một nền giáo-dục chỉnh-cá, thi cũng như một nước không quan-tâm đến giáo-dục, nước ấy ta sẽ gọi là ngu-hèn.

Phật-giáo truyền sang nước ta đến nay đã có cái lịch-sử gần 2.000 năm, về triều Đinh, Lê, Lý, Trần, tuy có chịu thanh-vượng, nhưng phần nhiều thuộc về lối tiêu-cực, mà tinh-thần giáo-dục đang còn chịu ảnh-hưởng của Nho-giáo, nên Phật-giáo cũng chưa thành cuộc tổ-chức gì lớn-lao cả. Gần đây Nho-giáo suy đồi, thi Phật-học cũng theo đó mà truy-lạc một cách ghê-gớm ; khắp cả nước Việt-Nam ta không tìm đâu thấy có một trường

Phật-học, khắp trong các chùa, ngoài cái lối học hai buổi công-phu, một vài bộ Địa-tạng, Thủy-sám, không còn thấy học gì nữa!

Một tôn-giáo chứa đầy nghĩa-lý cao xa mầu nhiệm mà sự giáo-dục đến nỗi ngu-ngây như vậy, thì còn gì là tinh-thần giáo-lý của một tôn-giáo nữa? ! Trách nào Phật-giáo không suy-đổi? ! tăng-đồ hầu hết không biết đạo-lý là gì! tu-chứng là gì!

Vừa mười năm lại đây, may nhờ ảnh-hưởng chấn-hưng Phật-giáo ở Tàu, mà tăng-đồ tín-đồ Phật-giáo nước ta mới nổi lên phong-trào chấn-hưng ấy. Sự chấn-hưng của các hội Phật-giáo tuy có vẻ bành-trướng, song đối với vấn-đề giáo-dục chưa có sự kiến-thiết gì đáng kể. Đồng thời trong các Sơn-môn lớn cũng đứng lên lập trường học, nhưng cũng chưa ra trò gì! Riêng về Sơn-môn Huế, đến nay vẫn êm-đềm như giòng nước sông Hương chảy, chưa thấy đã động gì! Tuy hiện giờ ở Huế cũng có một trường Trung-học Tây-thiên, sự tổ-chức giáo-dục vẫn còn khuyết-điểm nhiều, dù thế, song đó chỉ là của một nhóm người đồng-chí, chứ không phải là vật sở-hữu của Sơn-môn sáng-lập ra.

Ôi ! Trong một Sơn-môn biết bao là kẻ nhập đạo làm Thích-tử, tín-đồ, mà toàn-thể Sơn-môn đối với vấn-đề giáo-dục bằng sự khinh-thường như vậy, thì lấy ai mà nối giòng Phật-tổ ? Lấy ai mà gánh vác gia-nghiệp Phật-pháp tương lai ? Lấy ai mà hoằng-dương Phật-pháp ? Thế rồi còn gì là tinh-thần giá-trị của Phật-giáo nữa ? !

C. - **Sự khuyết-diêm về đoàn-thể tổ-chức.** — Ta thử nghĩ trong một quốc-gia mà không có tổ-chức, thì quốc-gia ấy không có trật-tự, trật-tự đã không có, thì cũng khó mà trị-an được. Một tôn-giáo cũng vậy, nếu không có giáo-hội đoàn-thể tổ-chức, thì ở trên sự tín-ngưỡng đã hư-hỏng thiệt-hại một phần lớn, mà sự truyền-bá sẽ là không giá-trị, không được phổ-cập, không có thống-hệ, và tinh-thần thế-lực của tôn-giáo ấy sẽ là ương hèn nhút. Bây giờ ta thử ngó tận vào hiện-trạng của các chùa Sơn-môn Huế, ta sẽ thấy chỉ là những lớp người không đoàn-thể tổ-chức. Mỗi ông thầy lãnh mỗi chùa riêng, có bôn-đạo riêng, có sự sanh-hoạt riêng, trong chùa nuôi vài ông điệu lem-hem, bán-thầu, vừa đủ sai-khiến, hầu-hạ bôn-đạo, còn ông thầy thì được hoàn-toàn sung-sướng, rồi tập tánh thanh-nhàn cho là cao-nhã, ăn chơi tiêu-

khiến cho là giải-thoát, ngoài thân mình, ngoài chùa mình, không hề nghĩ đến công lợi công ích của đạo. Đạo pháp giữa này dù thanh, dù suy, dù thặng, dù trăm mặc kệ, tăng-đồ dù ngược, dù xuôi, dù ngang, dù dọc thế nào, không ai có quyền trị ai, dạy ai, răn bảo ai cả. Đạo-pháp vì thế mà tồi-bại, bị người đời khinh-dễ, tăng-đồ vì thế mà phần nhiều hư-hống, phá trai phạm giới, hại đạo không thể nói được! Điều đó tôi tưởng không cần phải lấy thí dụ. Ta hãy lấy điều này mà chứng rõ hiện-trạng Sơn-môn không có đoàn-thể tổ-chức. Như mỗi khi Chư-sơn có việc hội-họp, nhưt là những khi cúng tế trai-lăng, ta chỉ thấy một nhóm người quần ống cao ống thấp, người đã kê mực, người dù kê nón, xao-x ến ngang-dọc, như những ông làng quê mùa, thô-tục, không một tia sáng học-thức, cac-nhã. Trong ấy tuy cũng có một vài ngài tu-hành đạo-đức, nhưng lại bị « Hạc lập kê-quần » cùng là vàng thau lẫn-lộn!— Những hiện-tượng như vậy cứ biểu-diễn ra mãi. vả cả Sơn-môn ngoài sự cúng-cấp, đám tiệc không thấy làm gì nữa!

Ồi! Tăng-đồ là đại-biểu cho Phật-giáo, rường cột của Phật-pháp, mà Sơn-môn như vậy, tăng-đồ như

vậy, thì ra gì là Phật-giáo nữa ? ! Trách nào người đời không khinh-dễ ? không hūy-báng ? phải lắm ! đáng lắm ! Mà rồi tương-lai đây sẽ lấy ai để truyền-dương chánh pháp ? ? ?

Trong khi tăng-đồ Phật-giáo các nước ở chung-quanh ta đương kết-hợp đoàn-thể với nhau, đương khuyến-kích nhau, giảng dạy cho nhau các ngành học-thuật cao xa, luyện cho nhau cái chí quả quyết tu-hành, những nghị-lực hành-động về công việc hoằng-pháp, mà chúng ta đây thấy cứ ngồi ù-rũ, nghĩ những điều sanh nhai đê-tiện, nói những câu chuyện bông-lông không hơn không kém ! Tôi tưởng đâu là người ít liêm-sĩ đến đâu mỗi khi nghĩ đến những điều đó cũng phải thãm-thía rồi lấy làm xấu-hổ vậy (người xuất-gia tu-hành lấy Phật-pháp làm gia-nghiệp mà chẳng xấu-hổ thì còn xấu hổ việc nào ?).

Phật-giáo là một tôn-giáo mà các nước trên thế-giới ngày nay thấy đều công nhận, thấy đều tin-tưởng, thờ-phụng, mà ở nước Việt-Nam ta thì thế, như vậy có đáng buồn không ? hèn không ?

3.) MUỐN BỒ-CỨU NHỮNG KHUYẾT-ĐIỂM TRONG SƠN-MÔN, CẦN PHẢI LẬP MỘT BAN TRỊ-SỰ XỨNG-ĐÁNG.

Đại-khái những khuyết-điểm kể trên. mà các ngài trong Sơn-môn cần phải tìm phương-pháp để bổ-cứu. Muốn bổ-cứu cần phải lập ngay ban Trị-sự mới, xứng-đáng, để thật-hành các công-việc tổ-chức sau này. Hiện nay Sơn-môn tuy cũng có ban Trị-sự, song chỉ một thầy Trị-sự và một vài ông thư-ký, hoặc vì sức-lực, hoặc thiếu người giúp việc, nên không thể khoán-trương các công-việc lớn-lao trong Sơn-môn được.

Vậy xin các ngài trong Sơn-môn, nếu các ngài đã nhận rõ thời-đại yêu-cầu và những khuyết-điểm lớn của Sơn-môn, xin các ngài cho phép lập ban Trị-sự mới, ban Trị-sự ấy sẽ theo mạng-lệnh chọn-chánh của các ngài mà làm việc. Trong ban Trị-sự ấy theo ý riêng tôi giả-định, gồm có những viên-chức như dưới này:

a) Hai ngài Chánh, Phó Tông-lâm, để làm trụ chốt trong Sơn-môn, chủ-tịch trong những kỳ nhóm, quyết nghị những điều bàn-giải, và chuẩn-định các công-việc làm của ban Trị-sự.

b) Hai ngài Cố-vấn, để giải-quyết các vấn-đề khi ban Trị-sự cần hỏi đến.

c) Một ngài Tông-lý, để thay hai ngài Chánh, Phó Tông-lâm, trực-tiếp quản-lãnh toàn-thể Sơn-môn, coi ngó nhắc-nhở ban Trị-sự làm các công-việc, và có thể xét coi các giấy má khi ngài muốn xét coi, và ký các giấy tờ quan-trọng.

d) Một thầy Thủ-bồn, để giữ-gìn giấy má về tự-khi, tự-điền, bất-động-sản của Chư-sơn.

e) Một thầy Thị-sự, để chuyên lo thật-bánh các công-việc mà toàn ban Trị-sự đã thuận-định, và được đặc-quyền ký các giấy tờ trong khi chuyển-báo.

f) Hai thầy Chánh, Phó thư-ký, để giúp việc cùng thầy Thị-sự.

g) Một thầy Thủ-quĩ, để giữ-gìn tài-chánh của Chur-son, và trông coi các việc chi tiêu.

h) Chừng bốn, năm thầy Kiểm-sát, để coi ngó trật-tự trong Sơn-môn.

Các thầy trong ban Trị-sự này, khi Sơn-môn hội-đồng tuyển-cử cần phải lựa những thầy có đạo-đức, có học-thức, biết xem-xét thời-đại, biết trọng văn-hóa cải-cách, sẽ công-cử lên để thay toàn-thể Sơn-môn mà thi-hành các công-việc, như vậy thì sự cải-tổ của Sơn-môn mới được hợp thời và sẽ là chơn-chánh.

4.) CÔNG-VIỆC LÀM ĐẦU-TIÊN CỦA BAN TRỊ-SỰ

Sau khi ban Trị-sự thành-lập, tất-nhiên phải thảo một chương-trình điều-lệ để dự-định công-việc tiến-hành trong Sơn-môn. Ấy là việc hệ-trọng cần phải có hội-đồng Sơn-môn và ban Trị-sự bàn-định, quyết-nghị, tôi không dám bàn trước. Ở đây tôi chỉ muốn giới-thiệu một vài việc mà ban Trị-sự cần phải làm trước thôi.

Như khoảng trên tôi đã nói, Sơn-môn hiện-thời có ba khuyết-điểm lớn, vậy sau khi ban Trị-sự thành-lập, thời phải nhắm ngay vào ba khuyết-điểm ấy mà bổ-cứu trước. Nghĩa là phải lập ngay một trường học cho hoàn-bị, đề đào-luyện nhân-tài, việc này một là Sơn-môn tự lập thành một trường, hai là Sơn-môn công-nhận trường Trung-học Tây-thiên, rồi sắp-đặt lại tử-tế. Về việc sắp-đặt trường học, Sơn-môn phải công cử một thầy đề chuyên sắp-đặt việc trường và nghiên-cứu các vấn-đề giáo-dục. Thầy này cũng thuộc vào ban Trị-sự Sơn-môn, ngoài việc giáo-dục cũng được quyền bàn-giải các vấn-đề trọng-yếu khác. Thứ nữa phải lập ngay một thư-viện để thâu góp những kinh sách làm một cơ-quan về tinh-thần văn-hóa. Việc này Chư-sơn cũng nên công-cử một thầy đề coi-ngó sắp-đặt và lo khoách-trương các công-việc thuộc về thư-viện (thầy này chỉ làm việc với ban Trị-sự về vấn-đề thư-viện, chứ không được bàn cãi các vấn-đề khác). Hai công-việc kể trên - trường học và thư-viện - ngoài hai thầy, sẽ có những viên tùng-sự khác, do hai thầy giới-thiệu, rồi toàn ban Trị-sự sẽ mời. Thứ nữa nói về đoàn-thể, thì nhân-viên trong ban Trị-sự ấy phải kết-hợp tinh-thần đoàn-thể cho chắc-chắn, lập lên một giáo-hội Tăng-già, tìm những người có đức-hạnh, có học-thức

trong Sơn-môn mà đem vào, như vậy lần lần khoáng-đại thêm ra, từ Sơn-môn này đến Sơn-môn khác, thành một đoàn-thể có tổ-chức hệ-thống, nhất là có tinh-thần cao-thượng. Ngoài ba việc kể trên, Sơn-môn lại phải lập một Đại-Tông-Lâm để cung-cấp cho những người tu-hành là khác. Đó cũng là việc cần. Đại-khai công-việc làm đầu-tiên của ban Trị-sự mới như vậy, mới đúng với mục-đích cao-thượng chơn-chánh về công-việc cải-tổ của Sơn-môn.

5.) GIỚI-THIỆU NHỮNG BẠC ĐẠI-BIỂU CỦA SƠN-MÔN HIỆN-THỜI, VÀ NHỮNG THẦY CÓ THỂ LÀM VIỆC TRONG BAN TRỊ-SỰ

Ở đây tôi xin lỗi phép, hơn nữa là thành-tâm giới-thiệu những bậc đại-biểu của Sơn-môn hiện-thời và những thầy có thể làm việc trong ban Trị-sự, hầu mong toàn-thể Sơn-môn đem lòng tín-nhiệm, công-cử vào ban Trị-sự để lo công-việc cải-tổ của Sơn-môn cho hiệp thời-đại, đặng duy-tri Phật-pháp, nâng cao giá-trị tăng-già giữa lúc mạn tâm của chúng sanh bông-bột.

Các bậc đại-biểu gồm có những ngài như dưới này

Những bậc đại-biểu về phái lão-thành :

Ngài Túy-ba	Ngài Tường-vân
Ngài Hải-đức	Ngài Quốc-ân

Những bậc đại-biểu về phái thanh-niên :

Thầy Đôn-Hậu	Thầy Vĩnh-Thừa
Thầy Chánh-Thống	Thầy Đạo-Giám
Thầy Viên-Thông	Thầy Quãng-Huê
Thầy Mật-Hiền	Thầy Mật-Nguyên

Trong các bậc này không phải chờ Sơn-môn công-cử mới ra làm việc, tôi tưởng các ngài cũng có thể đứng ra vận-động thành-lập một ban Trị-sự và đem thêm người vào làm việc được, nếu các ngài hết lòng vì đạo. Nhất là những bậc thanh-niên có huyết-khí, có óc sáng-suốt, thấy hiện-trạng Sơn-môn đâu lại làm lơ (?).

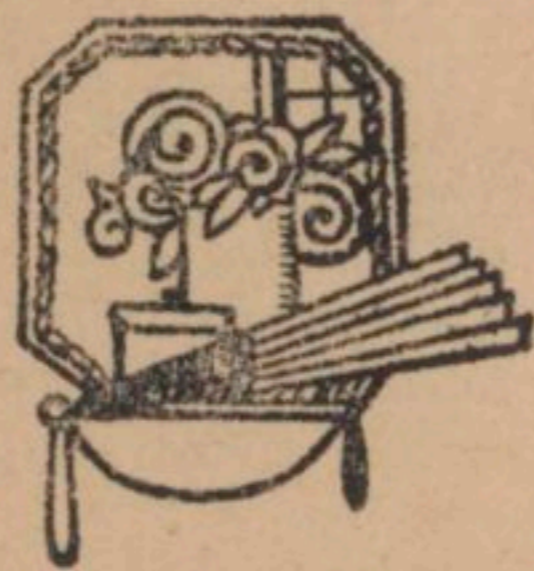
Vậy xin các ngài nên vì đạo-pháp đề đạo niệm lên trên hết thảy niệm, bỏ những thái-độ riêng tư, chia rẽ xưa nay, đặng cùng nhau chung lo việc đạo, vạch một con đường sáng cho tương lai, bao nhiêu đoàn hậu-tấn như chúng tôi rất thành-tâm ngưỡng-vọng nơi các ngài đại-đức, các bậc thanh-niên đại-biểu.

Các ngài muốn duy-trì Phật-pháp, muốn nâng cao giá-trị Tăng-già, cần phải làm những công-việc có giá-trị chơn-chánh. Nếu công-việc cải-tổ của Sơn-môn hiện-thời không thành vấn-đề, thì Tăng-già của Sơn-môn không có giá-trị gì nữa, lỗi ấy ở ai??

Chúng tôi xin van lơn cùng các ngài rằng: Chúng tôi đang đau khổ nhiều lắm! phải chịu nhục-nhã nhiều lắm!

Huế, ngày 15-7 P.L. 2503

Thay mặt đoàn-thể thanh-niên: Mật Thể

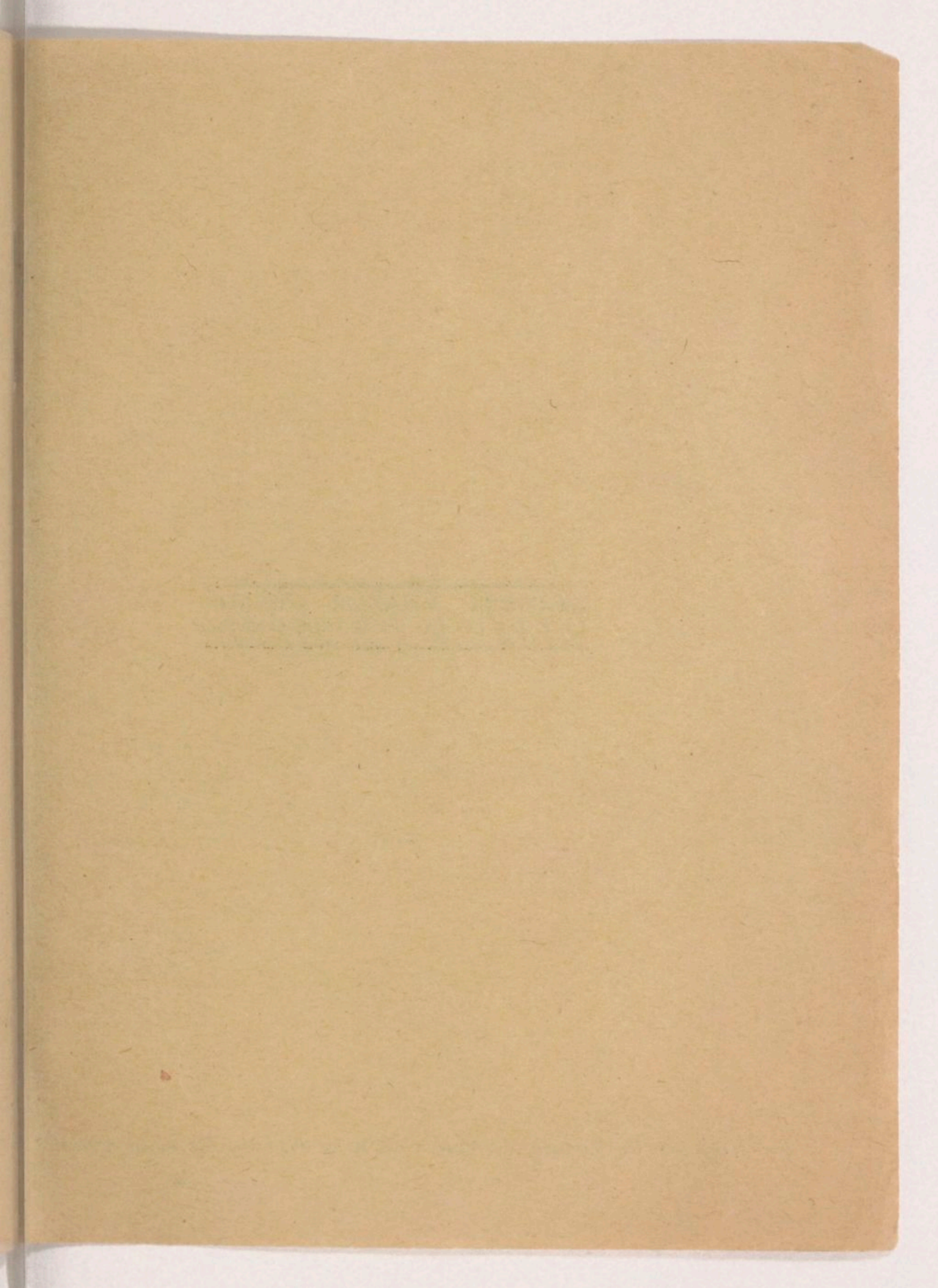
Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text.

IMPRIMERIE MIRADOR (VIEN-DE)
13, QUAI DE LA SUSSE, HUE (ANNAM)

Visé par la censure de Hué sous le n° 654 du 23 Août 1940.